

faktisk er flere europæiske NATO-lande, som ikke er medlem af EU, og som derfor ikke kan blive medlem af Vestunionen. Og her tænker jeg bl.a. på Norge, og jeg tænker på Tyrkiet. Der er faktisk nogle lande, som ville blive holdt udenfor, hvis man havde kørt det rent som WEU i stedet for at køre det som den europæiske del af NATO, som kan blive sat ind i bl.a. Albanien.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Til hr. Kristian Thulesen Dahl: Om den lange diskussion om tidspunktet for folkeafstemningen vil jeg sige, at hr. Kristian Thulesen Dahl sikkert er opmærksom på, at det radikale landsmøde har vedtaget, at en folkeafstemning ikke bør finde sted, før der foreligger et resultat af grundlovssagen.

Det radikale landsmøde er imidlertid ikke repræsenteret her i Folketingssalen. Jeg vil gøre, hvad jeg kan, for at leve op til det radikale landsmødes beslutninger, men det er som sagt dér, det foregår, og ikke her i Folketingssalen, der har vedtaget den tilsvarende ting. Så jeg vil godt sige, at det er mit partis ønske, at det skal være sådan, men jeg kan jo altså ikke dirigere alle 179 mandater herinde.

Og så vil jeg sige til hr. Kent Kirk, at det, der skete i NATO på Berlinmødet sidste år, synes vi var meget spændende. Det var dér, hvor man besluttede, at WEU skulle være den europæiske del af NATO, men tilsyneladende er der en del NATO-medlemmer, der ikke har fattet det, bl.a. Frankrig, som fortsat mener, at WEU skal være en del af EU. Så hvis bare NATO's egne medlemmer ville mene det samme i EU, som de gjorde, da de var i NATO og besluttede det, så behøvede man ikke diskutere mere forsvar i EU overhovedet, for så var det helt klart, hvor det lå henne. Det ligger i NATO.

Men den ulogiske handlemåde kan vi jo altså ikke rigtig dirigere herfra, men jeg opfatter det som ret ulogisk, at man på det ene tidspunkt beslutter, at WEU skal være en del af NATO, og på det andet tidspunkt siger, at nu må vi hellere integrere det i EU. Det er to forskellige landekredse, og der er mange nationer, som ikke kan være begge steder, og som derfor vil have interesse i, at der kommer en anden konstruktion end den, der er på bordet i øjeblikket.

Til fru Charlotte Antonsen vil jeg blot sige: Jeg sagde, at jeg ikke var tilhænger af kvalificerede flertalsafgørelser. Det er ikke det samme som at sige, at jeg synes, det er en udmærket idé med

konstruktive afståelser. Det er to helt forskellige ting, to forskellige måder at stemme på.

Annette Just (FP):

Så står vi over for en redegørelse fra regeringen om, hvor langt vi er kommet i regeringskonferencen.

Den regeringskonference, vi har vidst udmærket ville komme, lige siden Maastricht-Traktaten blev underskrevet – det må i virkeligheden have været i 1991, at den rent faktisk blev underskrevet. Da stod der allerede, at man ville tage en ny regeringskonference, og så tog det nogen tid, inden vi fik det hele ratificeret og så videre, og derfor så taler vi hele tiden om denne her regeringskonference nu.

Hvad var det i virkeligheden, der skete? Hvad er der sket i Europa? Ja, i foråret 1989 kom der virkelig forår til Europa – så meget, at Muren smeltede. Så meget, at hele Europa begyndte at tale om en ny konstruktion. Så meget, at man med oprigtighed kunne begynde at tale om, at der ville komme fred og frihed til Europa. Så meget, at de nye demokratiske lande begyndte at tale om medlemskab af NATO og EU. Og det prægede selvfølgelig den første regeringskonference, som endte i Maastricht-Traktaten. Og det har været grundlaget for den regeringskonference, der er i fuld gang på nuværende tidspunkt.

Og det er altså den debat, og hvilken mulighed vi har for at præge regeringen til at få det rigtige resultat ud af den regeringskonference, som er færdig om et par måneder. Det er jo i virkeligheden det, det drejer sig om.

Ingen tvivl, Fremskridtspartiet har hele tiden været tilhængere af EF, af det indre marked, af samarbejde, af at vi fik så konstruktivt et samarbejde nationerne imellem i Europa. Lige så sikkert var det, at Fremskridtspartiet – allerede da vi tilsluttede os og stemte om det indre marked – sagde: Hertil, men ikke længere.

Vi har hele tiden været modstandere af den politiske union, og kunne vi, så ville vi gøre alt for at få den til at rulle tilbage. Vi har chancen nu. Vi har chancen for at påvirke regeringen til at få en del af de intentioner, der ligger i Maastricht-Traktaten, til at rulle tilbage eller i hvert fald ikke blive så effektive, som man kunne frygte.

For på regeringskonferencen er der ikke tale om, at landene skal finde frem til en eller anden flertalsafgørelse. Der er ikke tale om, at de skal finde et endog kvalificeret flertal. Næh, her skal alle lande være enige, ellers kan intet ændres.